

İnsanlar kendilerini bir görüşe inandırmışlarsa, onları ikna etmek için boşuna çaba göstermeyin...

Kendini inandıran, gerekçesini de bulur.

Siz istediğiniz kadar karşı gerekçe gösterin, onların gerekçelerinin yanlış olduğunu tekrarlayın, sonuç değişmez.

Herkes hatalı değerlendirme yapabilir ve hatasını gördükten sonra da düzeltir.

Ne ki, kendini inandıranlar için yapılabilecek fazla bir şey yoktur.

TARAF yazarları ellerinde kandil ülkede liberal parti arıyorlar.

AKP'nin liberal ve özgürlükçü bir parti olduğuna kendilerini inandırmışlar.

Başbakan arada bir hata yapıyor, kibarca uyarıyorlar.

Ahmet Altan, Diktatör başlıklı yazısında bunu yapıyor.

İsrail Devlet Başkanı Simon Perez'e Gazze'de öldürülen çocuklarla ilgili sert çıkışını hatırlatıyor ve aynı çıkışı neden göstericilerin üzerine ateş açtıran Beşir Esad için de yapmadığını soruyor.

Erdoğan "herkesin herkesten sorumlu olduğu 21. yüzyıl ahlakına uygun" bir çıkış yapmış ve

şimdi bunun devamını getirmesi gerekiyormuş.

Yazısının sonunda Ahmet Altan inancını şöyle ifade ediyor:

“Erdoğan’ın ve Türkiye’nin ‘bütün ezilen insanları’ savunan, bunun bütün dünyanın dolayısıyla da Türkiye’nin çıkarına olduğuna inanan bir ölçüsü ve dış politikası olduğuna inanmak istiyorum doğrusu.”

İnanmak isterseniz, inanırsınız...

Suriye konusunda Erdoğan çifte standartlı davranmıyor.

Bunun anlaşılmamasının nedeni, Erdoğan’ın İsrail konusundaki tutumunun yanlış değerlendirilmesinden kaynaklanıyor.

Türkiye yaklaşık yirmi yıldan beri eski Türkiye değildir.

Eskiden NATO’nun güneydoğu kanadındaki bir ülke olmanın ötesinde işleve sahip değildi.

1991’de SSCB’nin dağılmasının ardından adım adım bölgesel bir güç olmaya yöneldi.

Önce askeri ardından da ekonomik olarak bölgesel bir güç durumuna geldi.

Bir ülkenin bölgesel konumunun değişmesi, dış politikanın eskisinden daha önemli duruma gelmesi demektir.

Benzer ülkelerde bilinen bir uygulama vardır: iç ve dış politika birbirini yakından etkiler. İç politikadaki bazı çıkışlar dış politikayı etkilediği gibi, dışarıdaki bazı çıkışlar da içerisini etkiler.

Bazı politik parti önderleri, dışarıda uygun çıkışlar yaparak iç politikadaki etkilerini artırmaya yönelirler.

Erdoğan'ın Simon Perez karşısında yaptığı da bundan ibarettir.

Filistin konusunda yaptığı çıkışla esas olarak iç kamuoyunda puan toplamıştır.

Değişik Arap ülkelerindeki halk arasında puan toplamanın fazla anlamı olmadığı meydandadır. Halkın örgütlenme düzeyi zayıfsa, iktidar üzerindeki politik etkisi de güçlü değildir. Bu durumda şu veya bu yabancı ülke politikacısını sevmesi, kendi ülkesinin o ülkeye yönelik dış politikasını pek etkilemez.

Erdoğan'ın Perez'e çıkışının esas olarak iç politikaya yönelik olduğu bu çıkışın arkasının gelmemesinden de belliydi.

Filistinli çocuklar için üzülen Erdoğan, Kürt çocukları için üzülme zahmetine katlanmadı.

Dahası, İsrail ile 1995 yılında yapılmış olan ve tam içeriği halen bilinmeyen sivil ve askeri anlaşmaları da feshetmedi.

İsrail ile görünürdeki işbirliği kaldırıldı, ama gerisine dokunulmadı.

İsrail savaş uçakları bu ülkenin hava sahasının dar olması nedeniyle yıllardan beri Konya

ovasında eğitim uçuşu yaparlardı.

Kamuoyunda İsrail'e yönelik tepki nedeniyle bu uçuşlar iptal edildi.

Ve değişen başka bir şey de olmadı.

TARAF yazarlarının bunları bilmediğini hiç sanmıyorum.

Ama AKP'nin liberalliğine, insan hakları savunuculuğuna ve ek olarak ezilen insanların yanında olduğuna kendilerini inandırmışlar.

İnsan buna kendini inandırınca, birçok ülkede uygulanan dış politikadaki çıkışla iç politikayı etkilemek olgusuna bile olmadık anlamlar verebiliyor.

Ellerinde kandil, liberal ve özgürlükçü partiyi aramaya devam etsinler bakalım...

Not: İki gün boyunca yollarda olacağım için Pazar gününe kadar sitede yeni yazı olmayacaktır.